

Wijziging van eenige bepalingen der wetten betreffende de personele belasting.

(Memorie van Toelichting.)

» processen-verbaal, de ontdoken belasting meer bedraagt dan een achtste van die, naar de aangifte verschuldigd, verbeurt de belastingplichtige, onverminderd zijne verplichting tot voldoening der verschuldigde belasting, eene boete, gelijkstaande met het vijfde van der ontdoken belasting naar de vermelde grondslagen.

» Wanneer de eerste grondslag verzwegen is, wordt voor de berekening der boete, de aangifte wegens den tweeden en den den grondslag beschouwd als niet gedaan."

§ 2.

» De boeten worden berekend over de hoofdsom, voor iederen grondslag afzonderlijk en over een geheel jaar.
» De minste boete wegens een of meer der drie eerste grondslagen bedraagt f 3.00."

§ 4.

» De waarde van het mobilair wordt op den voet van het tarief, bij art. 28 § 3 gevoegd, bepaald, en de daarvoor verschuldigde belasting door den ontvanger in de kohieren uitgetrokken :

» indien een gebouw of belastbaar deel daarvan verzwegen of slechts ten deele aangegeven is;

» indien voor den vierden grondslag geene aangifte is gedaan;

» indien den schatters geen vrije toegang of niet de noodige aanwijzing gegeven is;

» indien bij aanvraag om schatting, de schatters bevinden dat het mobilair of een deel daarvan is weggevoerd.

» Eene evenredige verhooging naar het tarief heeft mede plaats, indien voor het mobilair geene schatting is aangevraagd en de aangegeven huurwaarde, blijkens een proces-verbaal van schatting, bij art. 34 bedoeld, te laag bevonden is."

Artikel 12.

Aan art. 45 derzelfde wet van 1833 wordt toegevoegd de navolgende

§ 5.

» Aan den belastingplichtige kan door het hoofd van het departement van Financien kwijtschelding of afslag van personele belasting worden gegeven voor de termijnen des dienstjaars, die tijders de indiening van het daartoe strekkend verzoekschrift nog niet zijn verschenen, wanneer door brand, overstroming of andere geheel onvoorzien rampen, de in den aanslag voor de drie eerste grondslagen begrepen gebouwen of de voorwerpen van den vierden grondslag vernield of de belastbare paarden omgekomen zijn".

Artikel 13.

In art. 48, eerste alinea, derzelfde wet, worden de woorden: » §§ 1 en 4 van art. 35" vervangen door: » §§ 1 en 2 van art. 35".

Artikel 14.

In art. 51, tweede alinea, derzelfde wet, vervallen de woorden: » niet aan de schatkist vervallende".

Artikel 15.

Het formulier van het beschrijvingsbiljet, vastgesteld bij art. 30 § 1 der bovengenoemde wet van 1833 en laatstelijk gewijzigd ingevolge art. 17 der voormelde wet van 1843, wordt met de bepalingen van deze wet in overeenstemming gebragt.

Artikel 16.

Deze wet treedt in werking den eersten Mei 186 .

Lasten enz.

[18. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Welke gewigtige bezwaren er verbonden zijn aan eene geheele herziening van de wettelijke bepalingen betreffende de belasting op het personeel, is bij herhaling gebleken. De daartoe in de jaren 1843, 1857 en 1865 door de Regering in het werk gestelde pogingen hadden geen van alle een gunstig gevolg.

En nu de opbrengst der personele belasting voor vier vijfde deel aan de gemeenten wordt uitgekeerd, en de plaatselijke financiële belangen daarbij in zoo groote mate zouden betrokken zijn, heeft eene ingrijpende verandering van het bestaande te meer hare bedenkelijke zijde. Doch wat hiervan ook zij, zoo zou een dergelijke arbeid, met de daaraan voorafgaande inzameling van de noodige bouwstoffen, van zeer omvangrijken en tijdroovenden aard zijn.

Naar het oordeel der Regering, mag dit dan ook niet beletten, dat pogingen worden aangewend om de bestaande wettelijke bepalingen van eenige harer voornaamste gebreken of onbillikheden te zuiveren. Als zoodanig kunnen onder anderen wel worden aangemerkt het belasten van sommige perceelen, uitsluitend gebezigd tot instellingen van weldadigheid, tot ziekenverpleging of weeshuizen, tot het geven van godsdienstonderwijs, als bewaarscholen, als inrigtingen strekkende ter bevordering van kunsten en wetenschappen door erkende vereenigingen, tot pakhuizen of bergplaatsen voor den handel, en evenzoo de bepalingen ten aanzien der belasting op vrouwelijke dienstboden die den leeftijd van 18 jaren bereiken. Tot het wegnemen dier gebreken hoofdzakelijk, strekt dit ontwerp van wet.

De tegen eene partiele wijziging meermalen geopperde bedenking, dat hierdoor de raadpleging der bestaande wetsbepalingen voor de belanghebbenden bezwarend wordt, moet althans ten aanzien van de onderwerpelijke belasting haar grootste gewigt verliezen, daar ingevolge art. 30 § 1 der wet van 29 Maart 1833 (*Staatsblad* n. 4), bij den aanvang van elk dienstjaar aan de woningen van alle ingezetenen een beschrijvingsbiljet wordt bezorgd, dat onder anderen de voornaamste bepalingen der wet en de door haar aan de belastingplichtigen opgelegde verplichtingen bevat. Bovendien zal voor eene officiele uitgave van de onderscheidene wetten op het personeel, tot één geheel gebragt, worden gezorgd.

De invloed van de voorgestelde vrijstellingen of verminderingen van lasten op de opbrengst van de belasting kan, gelijk bij overweging van de hiertoe betrekkelijke bepalingen aanstonds in het oog valt, meerendeels niet vooraf met volledige juistheid worden begroot. Maar veilig mag worden aangenomen, dat het op het totaal der belasting voor iedere gemeente betrekkelijk van zeer geringen invloed zal zijn, en dat dus de gemeentebesturen de hoofdelijke omslagen of het getal procenten op het personeel, krachtens de wet van 7 Julij 1865 (*Staatsblad* n. 79), zoo al, dan toch slechts onmerkbaar zullen behoeven te verhoogen, om dit bedrag bij de gezamenlijke belastingplichtigen der gemeente terug te vinden.

Voor de gemeenten, die van deze belasting, op eene enkele uitzondering na, allen vier vijfde gedeelten ontvangen, behoeven dus de bedoelde voorgedragen bepalingen geen nadeel, maar alleen eene zeer geringe verplaatsing van last, van enkele belastingplichtigen op alle, ten gevolge te hebben. En wat het Rijk betreft, dit zal slechts voor een vijfde deelen in het betrekkelijk gering bedrag dat de hoofdsom en de Rijksprocenten minder zullen opbrengen.

Bovendien zal dit bedrag wel dadelijk voor het grootste deel, teruggevonden worden in de jaarlijksche toeneming van de opbrengst dezer belasting.

Tot toelichting strekke voorts het navolgende:

Art. 1, *lit. c.* De bestaande wet stelt bij art. 5 § 2, *lit. c.*, vrij de akademien, seminarien, athenaeën, gymnasien, collegien en schoollocalen. Maar ook de bewaarscholen en de kweekscholen voor onderwijzers en voor de zeevaart behooren niet als belastbare localen te worden aangemerkt. Evenzoo is het billijk te achten dat de localen, door geestelijken of bedienaars der godsdienst uitsluitend tot het geven van onderwijs in de godsdienst gebezigd, worden vrijgesteld.

Overigens is het duidelijk dat naar de onderwerpelijke bepaling, in verband met de wet op het lager onderwijs, alle schoollocalen, zoowel bijzondere als openbare, in de termen van vrijstelling vallen, wanneer de onderwijzers slechts voldaan hebben aan de voorschriften der evengenoemde wet.

Wijziging van eenige bepalingen der wetten betreffende de personele belasting.

(Memorie van Toelichting)

lit. d. De overige, in den aanvang van dit artikel vermelde vrijstellingen hebben in de toepassing aanhoudend tot vele moeilijkheden aanleiding gegeven. De wet stelt, behalve de gebouwen der Maatschappij van Weldadigheid, vrij: *a.* de inrigtingen van verzorging, verpleging of huisvesting van weezen, lijdenden of behoeftigen en bedelaars, en hecht daaraan de voorwaarde dat zij onder openbaar gezag moeten staan of aan diakonien moeten behooren; en *b.* de gebouwen, dienende tot armeninrigtingen of tot het verschaffen van werk aan minvermogenden door maatschappijen van algemeen nut en zonder dat daarbij winsten worden beoogd.

Zij sluit dus menige zuiver liefdadige instelling van de vrijstelling uit. Talrijk waren dan ook de verzoeken om vrijstelling door bestuurders van andere inrigtingen van weldadigheid, die de Regering, op grond der wet, vermeende niet te moeten inwilligen.

Toch zal het wel geen betoog behoeven dat de heffing van personele lasten van deze nuttige instellingen met de oekonomie der wet bezwaarlijk is overeen te brengen.

Daarom wordt bij de onderworpelijke bepaling de vrijstelling uitgebreid tot alle instellingen van weldadigheid, in de artt. 1 en 2 der wet van 28 Junij 1854 (*Staatsblad* n°. 100) vermeld, en tot wees- en gasthuizen en tot gestichten van verbetering of voor idioten, krankzinnigen, ziekenverzorging, blinden, doofstommen of ooglijders, die niet onder openbaar gezag of beheer staan, noch aan diakonien behooren.

Aan de vrijstelling van gebouwen, dienende tot de werkzaamheden van algemeen nut, en vermeld onder *lit. f* van art. 5 § 2 der wet van 1833, is de voorwaarde gehecht dat deze instellingen van erkende vereenigingen moeten uitgaan, in overeenstemming met de wet van 22 April 1855 (*Staatsblad* n°. 32), terwijl voorts nog onbelastbaar worden gesteld de inrigtingen ter bevordering van kunsten en wetenschappen, die onder openbaar gezag of beheer staan of aan erkende vereenigingen toebehooren.

Die vrijstellingen zijn, behoudens het bepaalde bij § 3 van art. 5 der wet van 29 Maart 1833, allen van toepassing, wanneer bij die inrigtingen geene andere voordeelen worden beoogd of genoten, dan die ten nutte der zaak zelve komen.

Art. 2. Ook de redactie van *lit. i* van art. 5 § 2 der wet van 1833 sluit menig deel van een gebouw, waarvoor de billijkheid aanspraak op vrijstelling geeft, van de vrijstelling uit.

Het onderworpelijk artikel stelt vrij al hetgeen tot het fabrieks- en trafiekswezen en tot de handwerks- en ambachtsnijverheid behoort, en derhalve ook de werk- en bergplaatsen van bakkers, grutters, slagters en van personen, die andere ambachten of handwerken uitoefenen.

Voorts worden hier nog vrijgesteld de bij art. 6 § 2 der wet van 1833 met 50 ten honderd belaste pakhuizen, zolders, kelders en andere bergplaatsen van handelsgoederen.

Er bestaat toch geene voldoende grond om deze gebouwen in de belasting op het personeel te betrekken, wanneer die tot het fabrieks- en trafiekswezen, tot handwerks- en ambachtsnijverheid en ook die voor den landbouw (zie *lit. g* van evengemelde paragraaf) zijn vrijgesteld. Het hierdoor te ontstane verlies belooft over het gehele Rijk f 43 598,64 in hoofdsom, volgens de kothieren over het dienstjaar 1865/66.

Eindelijk worden om dezelfde reden onder de onbelastbare perceelen opgenomen die, bestemd tot het vervaardigen, herstellen of bergen van de voer- en rijtuigen of tot berging van materialen van spoorwegmaatschappijen en tot bergplaatsen van de andere in dit artikel bedoelde voorwerpen.

Artt. 3 en 5. Gelijk bekend is, ontving de Regering van tijd tot tijd verzoekschriften, hoofdzakelijk van kerk- en armbesturen, daartoe strekkende, dat de leeftijd, gedurende welken vrouwelijke dienstboden als dienstmeisjes worden beschouwd en naar de 4de klasse tegen slechts f 3, zonder toepassing van het opklimmend tarief der dienstboden van de eerste klasse, worden belast, mogt worden verlengd, en in plaats van 18 op 21 jaren gesteld, en zulks uitsluitend of voornamelijk op grond, dat de belastingwet ten gevolge heeft, dat vele dezer dienstmeisjes, zoodra zij den ouderdom van 18 jaren bereiken, uit de dienst gezonden en door jongere vervangen worden, en dat zij dan, juist op een tijdstip dat zij den gevaarlijksten tijd van haar leven zijn ingetreden, zonder bestaan zijn, en velen daardoor het slagtoffer van zede-loosheid worden.

De Regering, de meening deelen dat de bedoelde wetsbepaling tot de gevreesde gevolgen kan aanleiding geven, heeft overwogen hoedanig hierin, ook in verband met de plaatselijke en Rijksbelangen, het best zou kunnen worden voorzien.

Hierbij heeft zich in de eerste plaats de vraag voorgedaan, of de wijziging in den zin, zoo als die bij onderscheidene adressen voorgesteld of gewenscht wordt, het bedoelde nadeel zou kunnen stuiten. Deze vraag heeft zij niet toestemmend kunnen beantwoorden. Door de thans bestaande verhooging van belasting, in plaats van op 18 jaren, op 20-, 21- of zelfs 22- of 23-jarigen leeftijd over te brengen, zou het bezwaar »wegzending uit de dienst om die hoogere belasting" in groote mate blijven bestaan.

Veelal toch zou die wegzending zich verplaatsen en, in stede van op 18 jaren, op laatstgemelden leeftijd geschieden, terwijl die personen dan niet minder aan verleiding blootstaan. Het getal dienstmeisjes, nu van 15—18 jaren, zou door de uitbreiding tot hooger leeftijd zeer aanmerkelijk toenemen. Tevens zou ook de vraag naar deze klasse van dienstboden, vooral naar die welke ouder dan 18 jaren en meer ontwikkeld en bedreven zijn, grooter worden, terwijl daarentegen zij, die om hunnen leeftijd worden weggezonden, des te moeilijker eene nieuwe dienst zouden vinden. Tot die wegzending uit de dienst uit een fiscaal oogpunt vindt de belastingpligtige het meest aanleiding wanneer hij, behalve een dienstmeisje der 4de klasse, eene of meer dienstboden der eerste klasse houdt, en allermoest, wanneer hij tevens vier of meer minderjarige kinderen bij zich heeft inwonend, omdat dan het verschil in belasting, zoodra het dienstmeisje 18 jaren oud wordt, het grootst is.

Met de Rijks-opcenten belooft dit toch, in het eerste geval minstens f 8,40 en in het laatste f 12. Neemt men daarbij de provinciale en plaatselijke opcenten in aanmerking, dan worden die sommen, in eene gemeente waar de onderscheidene opcenten niet minder dan 93 bedragen, respectivelijk f 13,51 en f 17,37.

Dat dit verschil in belasting bij het bezit van evengemeld aantal kinderen grooter is, daartoe heeft aanleiding gegeven eene op de invoering van de afzonderlijke klasse der dienstmeisjes bij de wet van 1843, gevolgde vrijgevege interpretatie van art. 19, *lit. k*, der wet, volgens welke onder de daarbij bedoelde bedienden alleen dienstboden der eerste klasse zouden kunnen worden begrepen.

Deze wetsduiding ontleende echter haren oorsprong aan de overweging, dat de wetgever bij de laatstgemelde bepaling zijne bedoeling niet duidelijk genoeg had uitgedrukt, namelijk, dat de vrijstelling vervalt, wanneer het gezin meer dan eene bediende, van welke klasse ook, houdt.

Dat die toepassing echter tegen den geest en de bedoeling was der wet van 1833, waarin geene dienstmeisjes der 4de klasse waren opgenomen, zal wel geen betoog behoeven.

Dit werd trouwens reeds opgemerkt bij de behandeling van het wets-ontwerp op het personeel in de zitting van 1856—1857. (Vergelijk gedrukte stukken CXII n°. 3, ad art. 15, *lit. e* 1°.)

Na gezette overweging is het der Regering voorgekomen dat de onderworpelijke aangelegenheid, met het oog op de belangen der ingezetenen van de gemeente en het Rijk, op de meest bevredigende wijze is op te lossen, indien het verschil in de belasting, bij overgang tot hooger leeftijd, tot een zoodanig gering bedrag wordt gesteld, dat de belastingpligtige daarin geene gegronde aanleiding vindt om zijne dienstbode met eene jongere te verwisselen.

Van dit beginsel uitgaande, wordt bij de artt. 3 en 5 van het ontwerp van wet bepaald, dat wegens de vrouwelijke dienstboden van 18—21 jaren een vast regt van f 5 verschuldigd is, en dat derhalve op deze het opklimmend tarief voor dienstboden niet wordt toegepast, en voorts, dat het voor de vrijstelling ter zake van het getal inwonende kinderen onverschillig is naar welke klasse de dienstbode anders belastbaar zou zijn.

De overgang tot 18jarigen leeftijd zal derhalve slechts eene hoogere belasting van f 2 in hoofdsom of, met de straks genoemde 93 opcenten, hoogstens van f 3,86 ten gevolge hebben. En bij dien tot 21jarigen leeftijd zal alleen dan verhooging plaats hebben, wanneer de belastingpligtige, behalve deze bediende, nog een of meer dienstboden der eerste klasse houdt, en in dit geval slechts het verschil tusschen de belasting van f 5 in hoofdsom en die naar het opklimmend tarief verschuldigd, waartegenover dan in den regel volkomene geschiktheid voor de dienst meerdere waarborgen tegen wegzending, of wel voor eene gemakkelijker herplaatsing zal opleveren.

Bij art. 5 wordt ook de leeftijd der kinderen beperkt tot 21 jaren, zijnde die, waarop tijdens de invoering der wet van 1833 de meerderjarigheid inviel, en die voor de toepassing der onderworpelijke vrijstelling zeker ruim genoeg mag worden geacht.

Art. 4. Deze wetsbepaling is, wat de terminologie betreft, in overeenstemming gebragt met de hiervoor onder art. 2 gewijzigde bepalingen.

Afschaffing van de bepalingen van het Wetb. van Burgerl. Regtsvorder. over de judiciele boeten en schadeloosstellingen.

(Koninklijke Boodschap; Ontwerp van Wet.)

Art. 6. Dit artikel strekt tot verduidelijking van het opschrift van het tarief, gevoegd bij art. 15 der wet van 24 April 1843.

De verkorte uitdrukking *gemeenten*, in plaats van *kom van gemeenten*, had ten aanzien van sommige localiteiten aanleiding gegeven dat men aan de letter der wet heeft blijven vasthouden en het tarief toegepast heeft op bevolkingcijfers, die de wetgever niet op het oog gehad heeft. Dat bij het woord *gemeenten*, in dat tarief voorkomende, niet anders kan worden gedacht dan aan eene verkorte uitdrukking of zamentrekking der woorden *kom van gemeenten*, blijkt vooreerst uit het verband, dat tusschen de cijfers van de bevolking in de artt. 1, 3 en 5 en die van het tarief bestaat, en ten anderen ook hieruit, dat volgens art. 15 dier wet geene belasting wegens het mobilair wordt geheven in perceelen van eene mindere huurwaarde dan van f 24 in gemeenten, welker kom eene bevolking heeft van beneden 3000 zielen, zoodat de tariven voor gemeenten der 10de en 9de klasse, beiden aanvangende met eene huurwaarde van f 24, ongerijmd zouden zijn, indien deze op gemeenten en niet op de kom van gemeenten van minder en van meer dan 1500 zielen bevolking van toepassing zouden zijn.

Art. 7. De wet vordert ten aanzien van den eersten grondslag eene aangifte der jaarlijksche huurwaarde van ieder perceel. Bij gevolg moet de aangifte eener maand- of weekuur als eene gebrekkige of onvoldoende aangifte worden aangemerkt, die boetpligtigheid ten gevolge heeft. Niettegenstaande de langdurige werking der wet geschieden er toch aanhoudend zoodanige onvoldoende aangiften, veelal door mingevoede belastingpligtigen en te goeder trouw, zoodat de commissien *ad hoc* verplicht zijn eene opneming te bevelen, die den belastingpligtige in boete doet vallen.

Hierin wordt door het onderwerpelijke artikel voorzien. De belastingpligtige zal voortaan bevoegd zijn, om, behalve de jaarlijksche huurwaarde, ook eene maand- of weekuur aan te geven en tevens in de wet den regel vinden van de herleiding dier huren tot jaarlijksche huurwaarde; komende de factoren van herleiding overeen met die, welke bij art. 3, 4de lid, der wet van 1833 zijn bepaald voor perceelen, die *tot vergelijking* ter bepaling van de huurwaarde der te schatten of aan te geven perceelen worden genomen.

Artt. 8 en 9. Door de vrijstelling der bergplaatsen volgens art. 2, vervallen de onderwerpelijke wetsbepalingen.

Artt. 10 en 11. Volgens de aangehaalde wetsbepalingen verbeuren de belastingpligtigen, bij ontduiking van belasting, eene boete, die berekend wordt over de hoofdsom en de onderscheidene opcenten, en die accesserende is, naar mate van het verschil tusschen de werkelijk verschuldigde belasting en die naar hunne aangiften. Worden de opcenten berekend zoo als hiervoor op de artt. 3 en 5 is vermeld, dan kan de boete voor iederen gulden ontdoken belasting in hoofdsom van f 3,86 tot f 15,44 bedragen. Ook bij verzuim van aangifte voor het mobilair is er eene boete verschuldigd ten bedrage van achtmaal de belasting in hoofdsom en opcenten. Dit mag eene noodelooze gestrengheid worden geacht. Bovendien zijn die bepalingen van bijzonder ingewikkelden aard, zoodat en de regter en de administratie zelve veelmalen in verlegenheid waren om het bedrag der boete met juistheid te berekenen.

Eene meer eenvoudige redactie en vermindering van het bedrag der boeten mogen dus allezins wenschelijk worden geacht. Naar het ontworpen artikel zal de boete berekend worden alléén naar de drie eerste grondslagen en over de *hoofdsom*, en voorts niet meer dan f 5 voor iederen gulden ontdoken belasting in hoofdsom bedragen. Ook de strafbepaling bij § 6 van art. 35 der wet van 1833 kan, blijkens de verkregen ondervinding, vervallen en vervangen worden door eene eenvoudige toepassing van het tarief.

Voorts zijn bij § 4 van het onderwerpelijke artikel de overige gevallen waarin het tarief, als poenale sanctie op verzuim van aangifte of gebrekkige aangifte, noodzakelijk moet worden toegepast, met meer nauwkeurigheid dan in de bestaande wet aangegeven.

Art. 12. De billijkheid dezer bepaling zal geen betoog behoeven.

Art. 14. Dezelfde gegronde redenen die voor de bevoegdheid pleiten om met de boetpligtigen in schikking te treden, ten aanzien van boeten, welke niet aan de schatkist vervallen, kunnen ook voor het wenschelijke eener gelijke bevoegdheid bij de overige boeten worden aangevoerd. De wet van 1833 geeft echter aan den boetpligtige tot zoodanige schikking alleen de gelegenheid in de eerstbedoelde gevallen. Het gevolg hiervan was dat de admi-

nistratie in de talrijke gevallen dat de boete ten bate van de schatkist komt, slechts had te kiezen tusschen het vorderen der volle boete of geheele afstand daarvan. Nogtans zijn de overtredingen menigvuldig, voor welke de oplegging der geheele boete eene hardheid, zoo niet eene onmogelijkheid is, en de handhaving van de wet het evenwel raadzaam maakt, dat de overtreder althans niet geheel straffeloos blijve.

De Minister van Finantien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[19. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP *ingekomen in de zitting van den 28sten Februarij 1868.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot afschaffing van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over judiciele boeten en schadeloosstellingen.

De toelichtende memorie die het wets-ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gravenhage, den 25sten Februarij 1868.

WILLEM.

[19. 2.]

ONTWERP VAN WET *tot afschaffing van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over de judiciele boeten en schadeloosstellingen.*

WIJ WILLEM III, ENZ.

Overwegende dat het wenschelijk is voorgekomen de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over judiciele boeten en schadeloosstellingen af te schaffen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1.

Het tweede lid van art. 178 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering wordt gelezen als volgt:

„Zij zal echter daartoe niet worden toegelaten, dan na alvorens, ter griffie van de regtbank te hebben overgelegd eene acte door haar zelve geteekend, of wel door eenen bijzonderen gevolmagtigde, daartoe, bij authentieke acte, bepaaldelijk gemagtigd, en inhoudende de stellige verklaring dat het bewuste stuk door haar voor valsch of vervalscht wordt gehouden, mitsgaders de daadzaken, omstandigheden en bewijsmiddelen, door welke zij zich voorstelt, die valschheid of vervalsching te zullen bewijzen.”

De artt. 196, 197 en 198 van dat wetboek worden ingetrokken.

Artikel 2.

De artt. 391 en 393 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering worden ingetrokken.

Het eerste lid van art. 394 van dat wetboek wordt gelezen als volgt:

„Indien het request civiel wordt aangenomen, zal het vonnis worden herroepen, en de partijen in denzelfden staat teruggebracht, in welken zij voor het vonnis waren; hetgeen, ten gevolge van de veroordeeling bij het vonnis uitgesproken, genoten of ontvangen is, zal worden teruggegeven.”